

Ηβη

Μαρία Σκαράγκα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Νίκος Τσουκνίδας
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Γιώργος Γιαννούσης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Ουρανία Λυμπεροπούλου
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4997-9
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84997
Κ.Ε.Π. 6751 Κ.Π. 23823

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
και Μαρία Σκαμάγκα

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΜΑΡΙΑ ΣΚΑΜΑΓΚΑ

ΗΒΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΤΟΥ ΉΘΟΥ

1

πράγανε κιάλας απ'
τα καινούργια κεράσια

Γιάννης

Η Ήβη φοράει ακουστικά και κοιτάζει απέναντι το ψιλικατζίδικο με τα ξεθωριασμένα καρτουίστικα αυτοκινητάκια και τις φτηνιάρικες δωροσακούλες για μωρά. Η βροχή γλυκαίνει κάπως την εικόνα, αμβλύνει την πλαστική θλίψη.

Δεν το συνηθίζει να αποτραβιέται έτσι.

Είναι το τελευταίο διάλειμμα μιας ήσυχης μέρας. Τσαγκαροδευτέρα με ψιλόβροχο και κρύο, μετά την επιστροφή μας από πενταήμερη. Θα 'λεγες πως θα 'χαμε πολλά να πούμε, αλλά οι περισσότεροι κάθονται κλεισμένοι πίσω από τα ακουστικά και τις οθόνες τους, άλλοι καπνίζουν δυο δυο, λέγοντας αραιές κουβέντες και γυρίζοντας αλλού το βλέμμα να κοιτάξουν κάτι ανώνυμο. Έχει κάτσει πάνω μας μια σιωπή, μια χαύνωση. Είμαστε κουρασμένοι.

Κάποιοι λείπουν. Είναι στο σπίτι με πυρετό. Άλλοι απλώς δεν ήρθαν. Μείναν στα δωμάτιά τους να

κυλιστούν μόνοι στο ξενέρωμά τους. Ανεβάζουν stories με όψεις των γραφείων, των μαξιλαριών τους, των ταβανιών τους και θυμωμένες μουσικές να παίζουν από πίσω. Οι καθηγητές μας έχουν σήμερα μια σπάνια επιείκεια. Είναι συγκαταβατικοί. Ακόμα και οι πιο στριμμένοι γίναν σήμερα μειλίχιοι. Η Ρούσου, ο τύραννος, μπήκε το πρωί, χαμογέλασε και είπε «Γεια σας, παιδάκια μου». Η Ρούσου. Πάνε τρία χρόνια και βάλε που κανείς δε μας έχει πει παιδάκια του. Πόσο μάλλον αυτή.

Μεταξύ αυτών που λείπουν είναι και η Γιούλη με τον Γιώργο. Αυτοί είναι κάπου μαζί. Φιλιούνται υπό βροχή στο βουνό. Κουκούλες, πεύκο, καφές, καρδούλες για εφέ. Ρώτησα την Ήβη, αλλά είπε πως δε μίλησαν το Σαββατοκύριακο.

«Δε σε πήρε;»

«Πήρε».

«Και;»

«Δεν απάντησα».

«Γιατί;»

«Με δουλεύεις; Τι να πω;»

Η Ήβη και η Γιούλη έχουν πάντα κάτι να πούνε. Δώδεκα χρόνια τώρα μιλάνε ασταμάτητα. Είναι κολλητές, είναι αδερφές, είναι κώλος και βρακί, πώς το λένε; Είναι μαζί από την πρώτη δημοτικού. Μια

ζωή. Τώρα όμως έγινε αυτό και έκοψε τον χρόνο στα δυο. Το «πριν από αυτό» και το «μετά». Πρέπει όλοι μας να δοκιμάσουμε καινούργια λόγια που κανείς μας δεν ξέρει.

Με πήρε και μένα η Γιούλη, να με ρωτήσει τι τρέχει με την Ήβη και δεν το σηκώνει. «Σοβαρά τώρα» της είπα «απορείς;»

Το κουδούνι χτυπάει. Τελευταία ώρα. Η Ήβη σκουπίζει τα μάτια της. Έχει τη βροχούλα σύμμαχο, αλλά, αν κοιτάξεις προσεκτικά, θα δεις ότι κλαίει. Την πονάω. Θέλω να την αγκαλιάσω, να τη σφίξω, να της πω πως δεν αξίζει να χαλιέται έτσι γι' αυτούς τους δυο ηλίθιους: πως δεν αξίζουν την αφοσίωσή της η μία, τον έρωτά της ο άλλος. Όμως δεν μπορώ να της το κάνω εδώ αυτό, τώρα. Δεν μπορώ να τη δώσω έτσι, βορά στο κατιναριό του σχολείου. Και δεν μπορώ να το κάνω και στον εαυτό μου. Πώς θα αφήσω ύστερα να γλιστρήσει από πάνω μου το ρούχο της αγκαλιάς της;

Η Σοφικίτου μπαίνει, αφήνει την ποδηλατική της τσάντα και το κινητό στην έδρα, τινάζει τα κατσαρά της μαλλιά να διώξει τις στάλες του νερού που στέκονται μικροσκοπικά στολίδια στις άκρες τους, και πάει χωρίς άλλη χρονοτριβή στον πίνακα. Πιάνει μια

κιμωλία και γράφει με πηχουαία γράμματα: ΣΗΜΕΡΑ, ΠΟΙΗΣΗ. Είναι μεγάλη drama queen η τύπισσα. Όλο το σχολείο τη γουστάρει. Τα στενά της παντελόνια και τα τατουάζ της. Τα στριφτά της τοιγάρα, που εμφανίζονται πριν ακόμη βγουν όλοι από την τάξη. Στα Χανιά όλοι θέλανε να βρεθούν στα πηγαδάκια γύρω της, ενώ έπινε μαζί μας μπίρες από το μπουκάλι και χόρευε ροκ τραγούδια του προηγούμενου αιώνα. «Μην ανοίξετε το βιβλίο» λέει. «Σας έχω φέρει εγώ κάτι». Και μας μοιράζει μια φωτοτυπία μ' ένα κειμενάκι τόσο δα. Η αντίζηλη. Της Νίκης-Ρεβέκκας Παπαγεωργίου. «Σύγχρονη» μας λέει. Νεκρή εδώ και είκοσι τόσα χρόνια, βλέπω εγώ στη ζούλα. Αυτόχειρας. Ένα κείμενο σαν κακό όνειρο. Σαν το κακό όνειρο της Ήβης. «Ας μιλήσουμε για τον έρωτα» φωνασκή η Σοφικίτου. Κοιτάζω την Ήβη, αλλά η πλάτη της δε μαρτυράει τίποτα.

Χαίρομαι που λείπουν τόσοι. Χαίρομαι που λείπουν εκείνοι ειδικά που βρίσκουν στην ποίηση αφορμή για καφρίλα. Ο Γιώργος, ας πούμε. Είναι πολλά τα άτομα γύρω μου που στις λέξεις διαβάζουν μόνο μια ξερή, επίπεδη κυριολεξία. Λίγοι εκείνοι που μπορούν να αφουγκραστούν τις αναπάντεχες συνάφειές τους, να διακρίνουν πίσω τους τρισδιάστατες, ζωντανές εικόνες, άυλα διοράματα που εγώ

κοιτάζω σαν χαζός. Όπως και η Ήβη. Δεν καταλαβαίνω τι του βρίσκει του μαλάκα.

Η Σοφικίτου έχει κέφια σήμερα. Η ανάλυσή της είναι μια αφήγηση που περνάει από τον Λουντέμη στον Φρόνιτ, στη Βίβλο, στην αυλή του πατρικού της σπιτιού όταν ήταν παιδί. Μαθαίνεις πολλά για τη Σοφικίτου στο μάθημά της, για το παιδικό της δωμάτιο, τις φίλες της, του γκόμενούς της, την οικογένειά της. Προσωπικά, δεν ενδιαφέρομαι καθόλου για την εικόνα της μικρής Σοφικίτου που φοράει τα κεράσια σκουλαρίκια. Υποθέτω όμως ότι εντάσσεται κι αυτή στο πλαίσιο του προσφιλούς της αξιώματος που επαναλαμβάνει με κάθε ευκαιρία: η άποψη προϋποθέτει προσωπική συμμετοχή. Η μάνα μου, να σημειώσω, είναι θερμή θαυμάστριά της. «*Δ και Κ τρώγανε κιόλας απ' τα καινούργια κεράσια*» διαβάζει από το βιβλιαράκι της με στόμφο «*όταν βγήκα απ' τον ίσκιο και πήγα στον ήλιο, παράμερα, με βαριά καρδιά...*»

»Ποια είναι τα σύμβολα εδώ και πώς λειτουργούν; Μμμ; Δασκαλάκη, τι λες;»

«Ο ίσκιος της κερασιάς... είναι ο έρωτας...»

«Πιο δυνατά, Δασκαλάκη, δεν ακούμε».

«Ο ίσκιος της κερασιάς είναι ο έρωτας. Η αγάπη. Και ο ήλιος είναι η μοναξιά. Μια έρημος. Βασανιστι-

κή. Η γυναίκα που αφηγείται διώχεται. Αναγκάζεται να μείνει μόνη σ' αυτή την έρημο, ενώ οι εραστές απολαμβάνουν τη δροσιά της συντροφικότητας».

Η Ήβη κατορθώνει να υψώσει τον τόνο της φωνής της, που 'χει χάσει τη ζεστασιά της και εκτείνεται σαν ίσο, τόσο αφύσικο για κείνη. Μαντεύω από κάτω του την προσπάθειά της να μην την αφήσει να σπάσει. Η Σοφικίτου, ευτυχώς πολύ ικανοποιημένη από την απάντησή της, την αφήνει ήσυχη για το υπόλοιπο της ώρας. Το κουδούνι χτυπάει. Η τάξη αδειάζει εν ριπή οφθαλμού. Η Ήβη γυρίζει και μου χαμογελάει ένα αχνό χαμόγελο. «Θα κατέβουμε μαζί;» ρωτάει.

Στην πρώτη γυμνασίου η Ήβη και η Γιούλη βρέθηκαν σε διαφορετικά τμήματα κι εμείς οι δυο καθίσαμε στο ίδιο θρανίο. Φατοικά την ήξερα από το ωδείο. Θυμόμουν να την πετυχαίνω στους διαδρόμους, να περιμένω τη σειρά μου έπειτα από κείνη στις καλοκαιρινές εξετάσεις, να μπαίνω στην τάξη του σολφέζ όταν εκείνη έβγαινε. Κολλήσαμε αμέσως. Οι δυο τους κι εγώ γίναμε τριάδα αχώριστη, αλλά με την Ήβη μοιραζόμασταν και κάποιες ώρες πολύ δικές μας. Μετά το ωδείο. Μετά το θεατρικό εργαστήρι της κυρίας Αλκμήνης τα απογεύματα του Σαββάτου. Βόλτες ως τη συνοικιακή κρεπερί κι

ύστερα γραμμή για το πάρκο, για ν' ακούσουμε μουσική μπουκωμένοι με κούκισ και μπουένο. Ήταν μοναδική η Ήβη. Ποιο άλλο κορίτσι έβγαζε από την τσάντα της βελονάκι και μαλλί κι έπλεκε ατάραχο ακούγοντας Beatles και Κοινούς Θνητούς; «Μ' έμαθε η γιαγιά μου» μου 'χε πει, διαβάζοντας την έκπληξή μου όταν την πρωτοείδα να πλέκει. «Θα σου φτιάξω έναν σκούφο». Μου τον έφερε μερικές μέρες μετά. Είναι ριγέ, με λεπτές ρίγες σε όλα τα χρώματα. Τον έχω ακόμη. Τον φοράω σήμερα. Πολλές φορές έχω σκεφτεί πως το πλέξιμο είναι μια γλώσσα για κείνη, όπως η μουσική ή η ποίηση. Είναι ένας τρόπος να σου πει «σε νοιάζομαι», «έχεις πλάκα», «είσαι φίλος μου», «σ' αγαπώ». Μια γλώσσα της φροντίδας. Στον Γιώργο δεν έχει πλέξει τίποτα. Μια φορά που την είδε με το βελονάκι στο ανηφοράκι όπου μαζευόμαστε όλοι στο διάλειμμα έβαλε τα γέλια, την έδειχνε ξεκαρδισμένος κρατώντας την κοιλιά του, εικόνα βλαμμένου του δημοτικού. «Τι κάνεις» της είπε «πας καλά; Πόσων χρονών είσαι, γιαγιούλα; Να σου φέρουμε λίγο τίλιο;» Αλήθεια δεν καταλαβαίνω τι του βρίσκει.

Ήρθε στην τάξη πέρυσι, στα μέσα της χρονιάς, διωγμένος από το Πρώτο. Τυλιγμένος τη φήμη του και όμορφος, ακαταμάχητος. Ο κόσμος μαζεύτηκε

γύρω του σαν μελίτσι. Καμία πρωτότυπη σκέψη, κατά τη γνώμη μου. Κανένα ιδιαίτερο χάρισμα. Μόνο τα μαύρα ρούχα του, τα μελιά του μάτια, ο αέρας του αληταριού. Η Ήβη δεν του μιλάει. Δεν του μιλάει σχεδόν ποτέ. Μα δε μιλάει πολύ έτσι κι αλλιώς, εκτός απ' όταν είμαστε οι δυο μας ή οι τρεις μας. Εκείνη τη μέρα που την κορόιδευε γέλασε κι εκείνη μαζί του. Έγινε έξαλλος. Ήθελα να τη χαστουκίσω.

Ο θυμός μου μιλάει σήμερα. Μη με ακούτε.

Η Ήβη και η Γιούλη, μαθήτριες της τρίτης λυκείου, είναι κολλητές από πάντα. Μοιράζονται αυτή την τρυφερή φιλία της πρώτης νιότης που είναι σαν έρωτας, που σε κατακλύζει και σε ορίζει και που μέσα της καμιά φορά κινδυνεύεις να χαθείς – τόσο μαθαίνεις να βλέπεις στον άλλον το καθρέφτισμά σου. Τι συμβαίνει όμως όταν κάτι θα χωρίσει βίαια αυτή την ελαφρώς φλου μορφή, αυτά τα επάλληλα είδωλα;

Η Ήβη είναι ένα σύγχρονο παραμύθι μεταμόρφωσης, τυπικό δείγμα του είδους, κι ας αλλάζει το δάσος μ' ένα σχολείο στα αθηναϊκά προάστια, τις μάχες με τις πανελλαδικές. Είναι ένα βιβλίο που σκύβει με στοργή πάνω στον έφηβο εαυτό μας, στα θέλω, τις αγάπες, τα όνειρά του – τα κουβάρια που πρέπει να ξεμπλέξει για να υφάνει τον ιστό της κατοπινής ζωής του.

ISBN: 978-618-03-4997-9

9 786180 349979

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84997

metaixmio.gr